

[Korsgaard.]

Modstanden mod Lovgivning paa Finansloven kan man naturligvis drive ud i en saadan Yderlighed, at den ikke har nogen Rimelighed for sig, og jeg er ikke fanatisk Tilhænger af, at ikke en hel Del Ting kan passere ad denne Vej. Men en Forudsætning maa det være, at Tingene er let overskuelige, saaledes at en særlig Lovgivning ikke er nødvendig, og at man kan paaregne, at helst naturligvis hele Rigsdagen, men i alt Fald et overvældende Flertal tiltræder dem. Den sidste Antagelse kunde man ikke tro vilde holde Stik efter det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Udtalelser her ved Finanslovforslagets tredie Behandling, men det er nu altsaa en Gang kommet til at ligge saaledes, at nu findes der det overvældende Flertal. Det maa, som jeg allerede har sagt, forbavse, at dette er Tilfældet, men et Faktum er det.

Men det fjerner jo ikke det Faktum, som dog i sidste Instans maa være afgørende for, om en Bevilling hører hjemme paa særlig Lov eller kan foretages ved Anmærkning paa Finansloven, nemlig at det Forhold, hvorom der lovgives, kan siges at være tilstrækkelig oplyst gennem Anmærkningen.

Men jeg maa paa det bestemteste protestere mod, at noget saadant kan siges med Hensyn til Bevillingen paa de 10 Mill. Kr. Den højtærede Finansminister udtalte ved tredie Behandling, at det her skete var næsten nøjagtigt det samme, som fandtes i Loven af 1903, kun med den Ændring, at 1903-Loven ogsaa tog Hensyn til Formueskatten, hvilket ikke var Tilfældet her.

Jeg maa pege paa, at der findes endnu en og en ikke uvæsentlig Forskel fra 1903-Loven i det, som findes her, idet der i 1903-Loven staar, at Halvdelen af de Beløb, som skal tilgaa de under Amtsraadene hørende Sognekommuner, forbliver i Amternes Kasser. Det vil altsaa sige, at de Midler, der efter 1903-Loven er Tale om, i høj Grad kommer Amtskommunerne til gode og herved skaber Mulighed for Lettelse af Ejendomsskatterne. Dette er i sig selv en principiel Forskel fra det, som nu foreslaas.

Men det er, naar alt kommer til alt, ikke for mig det helt afgørende, men det absolut afgørende er, at det Grundlag, hvorpaa Midlerne fordeles, efter mit Skøn er forkert. Yderligere kommer hertil, at saa vidt mig bekendt foreligger, der overhovedet ikke nogen Opgørelse over, hvorledes Reglerne, som der her gives, vil virke.

Jeg maa, som jeg gjorde opmærksom

paa ved tredie Behandling af Finansloven, i allerhøjeste Grad beklage, at man overhovedet ikke gennem dette Forslag tager mindste Hensyn til det Begreb, der hedder Amtsskatter. At Flertallet i dette Ting, det radikale Parti og Socialdemokratiet, ikke er indstillet paa at tage Hensyn til Ejendomsskatter, kan jeg efter disse to Partiers Fortid til en vis Grad forstaa. Men at Venstrepartiet heller ikke tager Hensyn dertil, det er ogsaa en af de Ting, som undrer mig saare. Det er netop Svagheden efter mine Begreber i Forslaget, at til saadanne Skatter tages der overhovedet ikke Hensyn.

Det er jo noksom bekendt, at det konservative Folkeparti for længst, længe før noget af de andre Partier, har stillet Forslag om, at Kommuneudgifterne lettes med 15 Mill. Kr. Da her kun er Tale om en Lettelse paa 10 Mill. Kr., vil det kunne forstaaes, at det ikke er det finansielle, der skaber Vanskeligheder, men de Momenter, jeg har nævnt: Sagens Uoplysthed og det forkerte Grundlag, hvorpaa Lettelserne skabes. Nu er der i Anmærkningen sket den Forandring, at den frie Bevilling paa 500 000 Kr. er forandret til 1 500 000 Kr., medens samtidig de 9½ Million, som var tænkt uddelt efter faste Regler, er forandret til 8½ Million. Denne Forandring, som er foretaget i Landstinget og foretaget med alle Partiers Tilslutning, forekommer mig overmaade problematisk, og rent personlig forekommer den mig nærmest at være en Forringelse, idet jeg altid er noget ængstelig ved, at det frie Skøns Bevillinger kommer alt for højt op.

I denne Forbindelse vil jeg gerne stille et Spørgsmaal. Om Spørgsmaalet skal rettes til den højtærede Finansminister eller til den højtærede Indenrigsminister, ved jeg ikke. Jeg gaar i øvrigt ud fra, at jeg ikke faar noget Svar, for det plejer gerne at være Tilfældet. Jeg stillede saaledes, da jeg talte om det kongelige Teaters Forhold forleden Dag, en Række Spørgsmaal, som meget vel kunde have været besvaret, hvis den paa-gældende Minister havde haft sit Materiale i Orden, som han efter min Mening i hvert Fald burde have. Jeg har ved anden Lejlighed tilladt mig at spørge den højtærede Finansminister om et og andet, men i Almindelighed ikke faaet noget Svar.

Jeg gaar altsaa ud fra, at saadan omtrent vil det ogsaa gaa her. I det hele taget er det jo efterhaanden blevet næsten Regelen ved Debatter, som føres her i Rigsdagen, og maaske nogenlunde paa samme Maade ude paa Vælgermøder, at Spørgsmaal, der stilles, bliver i al Almindelighed